

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a személyesen eljáró felperesnek a dr. Neumann Tibor ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 21.M.3282/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 55.Mf.635.731/2009/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 55.Mf.635.731/2009/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 21.M.3282/2008/9. számú ítéletét fellebbezett részében megváltoztatja és felperes felmondási időre járó bér iránti keresetét elutasítja. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 /tízezer/ forint és 2.500 /kettőezeröttszáz/ forint áfa együttes első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási részköltséget.

A le nem rótt kereseti fellebbezési és felülvizsgálati részjelzárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében az alperes munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes nem kísérelte meg a rendes felmondás átadását, azt postai úton betegállománya ideje alatt közölte, ezért az jogellenes. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 21.M.3282/2008/9. számú ítéletével a felperes kereseti kérelmeinek részben helyt adott, kötelezte az alperest 131.000 forint felmondási időre járó bér és ezen összeg kamatai, továbbá 53.900 forint táppénz 2008. április 1-től 2008. augusztus 18-áig járó 8 %-os kamatának megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a peres felek költségeiket maguk viselik. Kötelezte a felperest 23.940 forint, az alperest pedig 7.860 forint eljárási illeték megfizetésére. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2007. október 24-től állt az alperes alkalmazásában, karosszéria lakatos munkakörben. 2008. március 13-án, csütörtöki napon K.L. az alperes cégvezetője és a munkáltatói jogkör gyakorlója szóban közölte a felperessel, hogy a munkaviszonyát megszünteti és a hétfői naptól a munkahelyén munkát végeznie nem kell. A cégvezető megkereste az alperes könyvelőjét, hogy a felmondási okiratot készítse el. Március 14-én reggel 8 órára az alperes könyvelője a rendes felmondást az alperesnek elvitte, amelynek indokolása szerint a felperes a reá bízott feladatokat nem az alperes által elvárt és szükségesnek tartott minőségben végezte. 2008. március 14-én az alperes megkísérelte a felperes részére átadni a felmondó iratot, ő azonban ezt megtagadta, az iratot nem vette át. Ezen a

napon felperes telefonon kereste meg az alperes könyvelőjét és kifogásolta nála a felmondó irat indokolásában foglaltakat. 2008. március 17-én, hétfőn a felperes bement a munkahelyére, ahol a cégvezető ismét megkísérelte átadni részére a felmondást, de azt a felperes nem fogadta el, a műhelyből távozott, majd az események hatására orvoshoz ment, aki betegállományba vette. A keresőképtelenség tényéről a felperes még aznap az esti órákban tájékoztatta az alperesi cégvezetőt.

2007. március 31-én a felperes a betegállományáról szóló igazolását bevitte az alpereshez, ahol a munkáltató újra megpróbálta átadni a rendes felmondást, azonban a felperes azt betegállományára hivatkozva nem vette át.

Ezt követően április hónapban a felperes postai küldemény útján megkapta a felmondó iratát, alperes pedig 2008. április 7-én kelt nyilatkozatban rögzítette O.F., V.Z.,, valamint K.L. cégvezető nyilatkozatát, mely szerint a fenti személyek aláírásukkal tanúsították, hogy 2008. március 13-án az alperes részéről K.L. szóban felmondott Á.P.-nek, aki az írásbeli felmondást 2008. március 17-én nem vette át. Ezután többször bement a K. Bt. műhelyébe, de egyik alkalommal sem volt hajlandó átvenni a munkaviszony megszüntetéséről készült iratot. 2008. április hónapban a felperes egy tervezetet adott át az alperesnek, amelyben munkaviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetésére tett javaslatot, ezt azonban az alperes nem fogadta el, arra hivatkozással, hogy munkaviszonyát már megszüntette. A felperes 2008. augusztus 18-áig volt betegállományban, amelyről szóló igazolásokat a fenti napon az alpereshez bevitte. Másnap alperes a felperes részére a kilépő iratait átadta, a szabadságmegváltását és a betegszabadságra járó díját kifizette. Alperes a felperest egészen augusztus 18-áig állományában tartotta, utána a járulékokat befizette, kijelentésére 2008. augusztus 19-ével került sor. A munkaügyi bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes jogszerűen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A felmondási iratot az alperes 2008. március 14-én át akarta adni a felperesnek, aki az átvételt megtagadta, ennek tényét az alperes bizonyította. A felmondó levelet az alperes március 17-én is megkísérelte átadni a felperesnek, aki az átvételt ekkor is megtagadta, délután orvoshoz ment és keresőképtelen állományba került, erről a munkáltatót tájékoztatta. Az alperes a perben beismerte, hogy késedelmesen fizette meg a felperesnek a betegszabadságra járó juttatást, ezért a bíróság a késedelemmel érintett időszakra találta indokoltnak a kamatfizetési kötelezettség megállapítását az alperes terhére. A felmondási időre járó munkabérrel kapcsolatban hivatkozott az Mt. 97. § (2) bekezdésére, miszerint a munkaviszony megszüntetésekor a munkavállaló részére ki kell fizetni a munkabérét, egyéb járandóságait, valamint ki kell adni a munkaviszonyra vonatkozó szabályban és egyéb jogszabályban előírt igazolásokat. A felmondási

időre járó munkabér jogszerűségét az elsőfokú bíróság azért állapította meg, mert a felmondás napjaként 2008. március 14-ét elfogadta. Álláspontja szerint ez a nap minősült a felperes utolsó munkanapjának, ezen a napon a felmondási időre járó munkabér a felperest megillette, arra alanyi jogosultságot szerzett. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 55.Mf.635.731/2009/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében - az illeték kivételével - helybenhagyta. Megállapította, hogy a kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli, a peres felek pedig a perrel kapcsolatos költségeiket maguk viselik. A másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában kiemelte, hogy az 53.900 forint táppénz után megítélt kamatot nem fellebbezett részként értékelte, ezért a munkaügyi bíróság ítéletét e részében nem érintette. A felmondási időre járó berről kifejtette, hogy a munkaügyi bíróságnak jogkérdésben kellett döntenie. Megállapította, hogy a felperes részére 2008. március 14-én, pénteki napon kívánta az alperes átadni a rendes felmondást, de annak átvételét a felperes megtagadta. Ez a nap tekinthető tehát a felperes utolsó munkában töltött napjának. A felperes a következő munkanapon, március 17-én vált keresőképtelenné, ezen időponttól kezdődik az az időszak, amelyre őt munkabér egyébként sem illette volna meg. Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az Mt. 97. § (2) bekezdése szerint az utolsó munkában töltött napon kell a munkaviszony megszűnésével kapcsolatos járandóságokat a munkáltatónak a munkavállaló részére megfizetnie, tehát ezen a napon a juttatásra a felperes jogosulttá vált. A munkáltató nem mentesül a felmondási időre járó átlagkereset megfizetése alól, hiszen az utolsó munkában töltött napot követően került sor a keresőképtelenségének megállapítására. A másodfokú bíróság a felperest munkavállalói költségkedvezményben részesítette, és ennek alapján mentesítette az első-, és másodfokú eljárásban felmerült eljárási illeték megfizetése alól. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet „megváltoztatását”, és a felperes felmondási időre járó átlagkereset iránti kereseti kérelmének elutasítását, továbbá fellebbezési és felülvizsgálati perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint, mivel a munkáltató a felperest nem a teljes felmondási időre mentette fel a munkavégzés alól, a felmondás közlésének időpontját a perbeli esetben nem lehet az utolsó munkában töltött napnak tekinteni, ezért ezen a napon a felmondási időre járó bért nem is kellett volna kifizetnie. Érvelése szerint továbbá az Mt. 93. § (3) bekezdése alapján a felperes táppénzes betegállományára tekintettel munkabérre sem lett volna jogosult, emiatt őt a felmondási időre járó átlagkereset sem illeti meg. Amennyiben az utolsó munkában töltött napon - de nem feltétlenül a felmondás közlésének napján - ki kell fizetni a felmondási időre járó munkabért, nem jelenti azt, hogyha utóbb a munkavállaló keresőképtelenség címén táppénzhez is jut, úgy ez az összeg ne minősülne jogalap nélkül felvettnek. A kifizetéskor a felek még abban a kölcsönös téves feltevésben

vannak, hogy a munkavállaló a felmondás ideje alatt részben dolgozni fog, de egyébként sem kerül keresőképtelen állományba. Ha azonban a felmentés tartama alatt a munkavállaló keresőképtelenné is vált, és a táppénzes ellátást igénybe is vette, úgy nincs elfogadható magyarázat arra, hogy az Mt. 93. § (3) bekezdésében foglalt szabályozás miért nem vonatkozik erre az esetre. Amennyiben a munkáltató a felmondás közlésekor kifizeti a felmondási időre járó munkabért, úgy - mivel a felperes ezt követően rögtön táppénzes állományba került, és ennek összegét fel is vette - az alperesnek a jogalap nélkül kifizetett bér tekintetében viszontkereseti igénye keletkezett volna a felperessel szemben. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a másodfokú bíróság ítéletének „helybenhagyását” és a felülvizsgálati kérelem elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felülvizsgálati kérelem elkészt, továbbá abban az alperes nem jelölte meg, hogy a jogerős ítélet mely jogszabályt sértette meg.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A jogvita eldöntésekor abban kellett állást foglalni, hogy az alperes rendes felmondását a felperes részére mely napon kézbesítették, illetőleg az írásbeli rendes felmondásban foglaltak alapján mely nap tekinthető a felperes utolsó munkában töltött napjának. Alaptalanul állapították meg az eljáró bíróságok, hogy a felperes részére a felmondás 2008. március 14-én került kézbesítésre. A peradatok szerint a felperes ezen a napon a rendes felmondás átvételét megtagadta, de erről a munkáltató jegyzőkönyvet nem vett fel. Az Mt. 6. § (4) bekezdése szerint az írásbeli nyilatkozat akkor tekinthető közöltnek, ha azt az érdekeltnek, vagy az átvételre jogosult személynek adják át. A közlés akkor is hatályos, ha az átvételt az érdekelt megtagadja, vagy szándékosan megakadályozza, erről jegyzőkönyvet kell felvenni. A perben becsatolt 2008. április 7-én kelt két tanú által aláírt, „nyilatkozat” - azaz tartalmilag jegyzőkönyv - szerint a felperes 2008. március 17-én tagadta meg a felmondás átvételét, vagyis a fenti jogszabály alapján ez a nap tekintendő a rendes felmondás közlése napjának. Az eljáró bíróságok alaptalanul indultak ki abból a felperesi előadásból, hogy a munkáltató 2008. március 13-án tett szóbeli nyilatkozatában a felperest a teljes felmondási időre mentesítette a munkavégzés alól, amikor közölte munkaviszonya megszüntetését, mert a jogvita során nem a szóbeli közlés elbírálására, hanem a 2008. március 14-én kelt írásbeli felmondás jogszerűségének vizsgálatára került sor. Ezért csak az abban foglalt munkáltatói előírásokat lehetett figyelembe venni, mely szerint a felperes csak a felmondási idő felére mentesült a munkavégzés alól. Ennek alapján a felperesnek vagy a felmondási idő első, vagy második felében munkát kellett volna végeznie, amelyből az következik, hogy utolsó munkában töltött napja nem március 14-e, illetőleg 17-e lett volna, hanem ezeknél későbbi

időpont. Miután a felperes 2008. március 17. napjától táppénzes betegállományban volt, vagyis munkavégzési kötelezettség nem terhelte és munkabérre sem volt jogosult, ezért az Mt. 93. § (3) bekezdése alapján őt a felmentési időre járó átlagkeresete sem illette meg. A felperes az ellenkérelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes felülvizsgálati kérelme elkészt. A másodfokú ítéletet az alperes 2010. május 26-án vette át, ehhez képest a felülvizsgálati kérelme 2010. július 28-án került előterjesztésre, amely figyelembe véve a Pp. 104/A. § (1) bekezdésében foglalt törvénykezési szünet időtartamát, határidőben érkezett. Alaptalanul hivatkozott továbbá a felperes arra is, hogy a felülvizsgálati kérelem jogszabálysértést nem jelölt meg, tekintettel arra, hogy abban az alperes az Mt. 93. § (3) bekezdésében foglalt szabályt feltűntette. A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (4) bekezdése szerint a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság ítéletét fellebbezett részében megváltoztatta, a felperes felmondási időre járó bér iránti keresetét elutasította. A bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Mivel a felperes a 73/2009. (XII.22.) IMR rendelet alapján munkavállalói költségkedvezményben részesült, ezért a felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

Budapest, 2011. május 11.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hitelül:
tisztviselő